

Jedenásta nedeľa cez rok B

13. júna 2021

Mk 4, 26 – 34

Milé sestry a bratia v Kristovi

Skutky síce dokážu veľa, ale nie sú jediným hýbateľom nášho života. Skutkom zvyčajne predchádza reč, jazyk ktoré dokážu motivovať naše konanie, dokážu nás pohnúť k skutkom. Pretože reč a jazyk ako nástroj myslenia nám pomáhajú chápať svet a život okolo nás. Na druhej strane môžu aj motivovať našu vôľu - aby sme spoznávali dobro a zároveň ho aj chceli. Rozhodnutie je vždy na nás – pre čo sa rozhodneme, čo spravíme.

Ježiš poznal moc slova: snažil sa svojim rozprávaním motivovať ľudí k láske. Snažil sa nás priviesť k poznaniu a nasledovaniu hodnôt božieho kráľovstva. Často hovoril cez podobenstvá. Dnes to bolo podobenstvo o zrnku zasiatom do zeme, ktoré kľíči, rastie a napokon prináša úrodu. Na jar nás všetkých vždy znovu fascinuje zázrak prírody, keď môžeme sledovať, že život zakódovaný v semienkach sa dokáže za pár týždňov prebudiť, rásť a nakoniec aj priniesť úrodu. Ježiš nám pripomína, že aj náš život je nastavený k tomu, aby rástol a prinášal úrodu. Len musíme dobro v nás, život ducha prebudiť: musíme sa naučiť mu rozumieť, správne ho vnímať, mať k nemu úctu a rozvíjať ho. Ak kresťanstvo hovorí o raste ducha, nechce to dosiahnuť nejako umelo, mechanicky. Rast v prírode ani v živote sa totiž nedá mechanicky urýchliť.

Tu by sme Ježišovo podobenstvo o zrne mohli dnes aj trochu posunúť. My moderní ľudia už radi zasahujeme aj do procesov v prírode. Zvykneme používať pomoc chémie a rôznych laboratórnych manipulácií, technológií: Výsledok často vidíme v prírode okolo nás: na jednej strane jeden problém vyriešime, na druhej strane nám paradoxne pribudnú nové problémy - z roka na rok sa napr. v prírode objavujú noví škodcovia, ktorých naši predkovia nepoznali. Akoby zničením jedného škodcu sme privolali niekoľko ďalších. Podobné je to aj v živote ducha – bez prvotnej úcty k životu nie je možné život mechanicky usporiadať k spokojnosti. Spokojný život sa nedá dosiahnuť bez pochopenia, že život ducha, duše je zázrak, ktorý nás má viesť k určitej úcte – môžeme mu síce napomôcť, ale výsledok samotný nebude výsledkom techniky ani manipulácie. (Hoci ako moderní ľudia sme už často aj my kresťania bohužiaľ podľahli technickému mysleniu)

Evanjelium nás učí duchovnému poznaniu, ktoré rast chápe nie mechanicky, ale cez úprimné a úctivé poznanie prírody, druhých ľudí. V poznaní evanjelia sa učíme v druhých a v prírode nevidieť len objekty našich (často aj sebeckých) záujmov, ale samostatných ľudí v ich slobode, stvorenie, ktoré svedčí aj o niečom vyššom. Tak, ako život v prírode sa rozvíja v slobode, podobne nám Ježiš pripomína, že najdôležitejšie je skryté vo vnútri, v našom prípade v duchu, v duši. Ak stratíme ducha, dušu, potom ani tou najdokonalejšou technikou nedokážeme dospieť k ozaj spokojnému životu.

Evanjelium nás učí, aby sme tento život ducha pestovali, aby sme sa zaň nehanbili, ani keď jeho pravda sa nám oproti lesku súčasného sveta zdá byť len akousi popoluškou. Ježiš hovorí, že zrnko evanjelia: jeho pravda, dobro, láska, ktorým nás učia, sú na začiatku len malým, nepatrným semienkom, ktoré v konkurencii ostatných vecí tohto sveta často podceňujeme. Ale predsa práve ono - ak dostane v našom živote dobré podmienky - dokáže vytvoriť (podobne ako to horčičné semienko

v podobenstve) bohatý strom, ktorý dáva podmienky pre skutočný život. Snažme sa preto pripravovať tomuto zrnku evanjelia v našich dušiach, v našich srdciach tie naozaj dobré podmienky.

Viliam Arbet